

เทศน์เช้า วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ เห็นใหม่ วันพระแปลว่าความประเสริฐ ถ้าเราจะประเสริฐนะ เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์เรามีศักดิ์ศรี เรามีความภูมิใจว่ามนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ แล้วเราก็ดูสัตว์เครื่องจาน สัตว์ต่าง ๆ สัตว์เครื่องจานมันมองมนุษย์นะ มันก็อิจฉา มันมองด้วยตาละห้อยเลยวามมนุษย์ทำไมมีอิสรภาพ มันไม่มีอิสรภาพนะ เวลาเกิดมาแล้วก็ว่าเกิดมาเป็นอาหารของมนุษย์ มนุษย์ก็ว่าเห็นสัตว์เป็นอาหาร

ไม่มีใครคิดว่าเป็นอาหารหรือ เราคิดกันเอง เราคิดกันเองนะ ถ้าเราคิดกันเอง เวลาเรามาถือศีล ถ้าเรถือศีลนี้เราจะไม่ล่วงเกินเขา ปาณาติปาตา เราจะไม่รังแกเขา เราจะไม่เบียดเบียนเขา ไม่เบียดเบียน แล้วเวลาถือศีล ๕ ไร่ พอถือศีล ๕ ไร่ บริสุทธิ์ ถ้าถือศีล ๕ ไร่ บริสุทธิ์นะ ขอนไม้มันถือศีล ๕ ไร่ คิดว่าเราอีก เพราะขอนไม้มันไม่เคยทำร้ายใครเลย

มีศีล ๕ ต้องมีกรรม ๕ ด้วย ถ้าเรามีศีล ๕ ไร่ใหม่ เราไม่เบียดเบียนเขา เราต้องช่วยเหลือเจือจานเขา เราจะดูแลเขาได้มากน้อยแค่ไหน เห็นใหม่ ถ้าเรามีศีล ๕ ไร่เราบอก ศีล ๕ ไร่บริสุทธิ์...ขอนไม้มันคิดว่าเราอีก มันนอนอยู่นั่นมันไม่เบียดเบียนใครเลย มันเป็นอาหารของปลวกด้วย มันเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ด้วย ไร่ของเราเราก็มีที่อยู่ของเชื้อโรคไง เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเชื้อโรคมันอาศัยเราอยู่นะ นี่เวลาเราคิดของเราเองถ้าเราคิดเป็นกรรม

เวลาหลวงตาท่านพูดในในลัทธิศาสนาต่าง ๆ เขาบอกเลยว่า “ถ้าสัตว์นี้ฆ่าเป็นอาหารไม่เป็นบาป” แต่หลวงตาบอกว่า “ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่เป็นกรรมมาก ชีวิตทุกชีวิตมีค่าเท่ากัน แม้ชีวิตของสัตว์มันก็มีค่าของมันเอง ทุกชีวิตรักตัวเองทั้งนั้น ทุกชีวิตไม่มีความต้องการให้ตัวเองเป็นอาหารของใคร”

แต่ด้วยความภาวะจำยอมไง ภาวะจำยอมของโลก โลกเขาคิดกันอย่างนั้น ในเมื่อโลกคิดอย่างนั้น แต่ถ้าโลกเขาประเสริฐขึ้นมา ถ้าหัวใจเขาประเสริฐขึ้นมาเขามีคุณค่าของเขา เขาจะเห็นคุณค่าของชีวิต เห็นคุณค่าชีวิตของการเกิด

เวลาเกิดขึ้นมา คุณก็อย่างมนุษย์มันต้องปรับสมดุลนะ เวลาเราอยู่ในพื้นที่ราบ ไปคุณอยู่ที่พื้นที่สูงอย่างทางหิมาลัยนั่นนะ เขาต้องปรับร่างกายของเขา มนุษย์เหมือนกัน แต่เขาต้องปรับเพราะออกซิเจนเขาน้อย พอออกซิเจนเขาน้อยเขาปรับของเขา ปรับเพื่อความสะดวกของเขา ความสะดวกของความดำรงมีชีวิตอยู่ ความดำรงชีวิตอยู่มันต้องปรับสมดุลของมัน แล้วสมดุลของที่ไหนล่ะ นี่ธรรมชาติมันปรับตัวของมันเอง

ถ้าธรรมชาติปรับของมันเอง “ธรรมชาติเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติเป็นธรรมชาติ” ถ้าธรรมชาติเป็นธรรมชาติก็กราบดวงอาทิตย์สิ มันก็เป็นธรรมชาติของมัน “ธรรมชาติเป็นธรรมชาติ” ธรรมชาติมันเป็นอย่างนั้น แต่เราก็เกิดมาเป็นธรรมชาติอันหนึ่งนะ เวรกรรม การกระทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วนี่ก็ธรรมชาติอันหนึ่งนะ เพราะมันให้ผลตามนั้นไง ทำดีต้องได้ผลดี ทำชั่วต้องได้ผลชั่ว

แต่ในปัจจุบันนี้เรามีสติปัญญากัน เห็นไหม เรามีสติเรามีปัญญาขึ้นมา เรามานับถือพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนใจ สอนให้ทำคุณงามความดี แล้วคุณงามความดีของใครล่ะ

เวลาปฏิบัติที่ว่า “สบาย.. สบาย.. เวลาปฏิบัติแล้วสบาย..เวลามันกำหนดพุทธโธ เวลาปฏิบัติตามครูบาอาจารย์แล้วลำบากนัก มันมีแต่ความทุกข์ความลำบาก อยากสบาย”

สบายก็ไปสปลาสิ สปามันไปนวดไปเค้นมันก็สบาย แต่เวลาเราทำคุณงามความดีของเรา เราทำเพื่อประโยชน์ของเรา...สบาย ๆ แค่นั้นมันเป็นการปฏิบัติธรรมหรือ ถ้ามันเป็นการปฏิบัติธรรม โลกเขาก็ทำให้ได้ โลกเขาทำให้ได้ เห็นไหม แต่ธรรมะใครทำให้ได้ล่ะ แต่เราคิดกันเองว่าต้องสบาย ต้องสะดวกต้องสบาย

สะดวกสบายมาจากไหน ? สะดวกสบาย มันจะสะดวกสบายมันต้องมาจากความเพียร ความวิริยะอุตสาหะ แล้วมันจะสะดวกสบายทีหลัง ถ้าใครมีความเพียร ความวิริยะ บวกความอุตสาหะ แล้วประสบความสำเร็จของชีวิตแล้วมันถึงจะสบาย มันต้องทำงานเสร็จแล้วถึงสบาย ไม่ใช่เริ่มต้นก็สบาย เริ่มต้นสบาย...เดี๋ยวธุรกิจเขาทำให้ได้หมดนะ ธรรมะเดี๋ยวนี้

ถ้าธรรมะนะ เวลาปฏิบัติธรรมตามครูบาอาจารย์ของเรามันเป็นไปโดยสังขธรรม สังขธรรมว่าความเป็นจริงที่เกิดขึ้นมาในใจนั้นเป็นสันตภิภูฏิกโก แต่ปัจจุบันนี้ เวลาผู้ที่ศึกษาธรรมขึ้นมาแล้วเขาไม่ใช่นักบวช เขาไม่ใช่พระ เขาจะพูดอย่างไรก็ได้ พอเขาจะไปพูดอย่างไรก็ได้ เขาทำของเขาอย่างใดก็ได้

แล้วพระก็เหมือนกัน เวลาพระนี่ “ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น”...แล้วเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เหรอ แต่ถ้าเวลาเขาปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนั้นจริง เราฟังเวลาผู้ประพฤติปฏิบัติไปฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “เธอปฏิบัติตามความเป็นจริง เราเป็นผู้รับฟังเท่านั้น” ผู้รับฟังว่ามันเป็นจริงหรือไม่เป็นจริงเท่านั้นนะ ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมามันจะเป็นจริงขึ้นมาจากหัวใจของเรา

ความปรับสมดุลของโลกเขายังต้องปรับความสมดุลของเขา แล้วหัวใจมันไม่ได้ปรับความสมดุลของมันเลยหรอ อยู่เฉย ๆ มันเป็นตามความเป็นจริงอย่างนั้นเลยหรอ มันเป็นความจริงได้ไหม ? มันเป็นความจริงไม่ได้หรอก เพราะมันยังไม่มีความปรับสมดุลของมัน ถ้าความปรับสมดุลของมัน นี่เรามีกิเลสอยู่ในหัวใจ ปรับสมดุลขนาดไหนกิเลสมันก็ซ่อนอยู่ในใจนั้น

ถ้าเราทำความสงบของใจเข้ามา ทำความสงบของใจเข้ามา ความสงบของใจนี้เราปรับสมดุลของมันก่อน ปรับสมดุลเสร็จแล้วเรารื้อค้นหามัน ถ้าเรารื้อค้นหามันนะ เวลากรรมฐานเรา การขุดคุ้ยหากิเลสนั้นเป็นงานอันหนึ่ง การฆ่ากิเลสนั้นเป็นงานอีกอันหนึ่ง

ไอนี้บอกว่า “โอย ! มีแต่กิเลส เราเกิดมามีแต่กิเลส ๆ อยู่เต็มหัวใจ เราก็ฆ่ามันเลย ฆ่ามันเลย...สบาย.. สบาย..” กิเลสมันนอนยืมเลนนั้นนะ บอกว่าพวกนี้ทำไมโง่งขนาดนี้ละ

พุทธศาสนาไม่ได้สอนอย่างนั้น พุทธศาสนาสอน...องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ปฐมยาม บุปเพณิวาสนาสติญาณ จิตสงบเข้าไปแล้ว เวลาจิตสงบเข้าไปแล้วมันเป็นอย่างนั้น เวลาจิตสงบเข้าไปแล้วโดยที่ไม่มีการกระทำใด ๆ เลย มันสงบเข้าไปสู่ข้อมูลเดิมของมัน

เวลาเรากลับเข้าไปที่บ้านของเรา สิ่งที่มีสมบัติเราเก็บไว้ในบ้านนั้นมันก็เป็นสมบัติของเรา เรากลับไปแล้วมันก็มีเท่านั้น จิตใจทำดีทำชั่วมาในหัวใจมันก็มีเท่านั้นนะ เวลาจิตมันสงบเข้ามา มันก็อยู่ข้อมูลเดิมนั้น นี้อิตติชาติ ชาติของใครชาติของใครมันสะสมกันมา

แต่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ สร้างแต่คุณงามความดีมา พอสร้างคุณงามความดีมา มันมีเขavnมีปัญญาขึ้นมา มันมีหลักมีเกณฑ์ เห็นไหม แม้แต่อาฬารดาบสนะ “เธอมีความรู้เสมอเรา เธอมีปัญญาเสมอเรา เธอเป็นอาจารย์สอนได้”

เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา ไม่เอาเพราะอะไร การยินยอมของอาจารย์กับความเป็นจริงในหัวใจเรานี้มันไม่เหมือนกัน ความยินยอมของอาจารย์ อาจารย์ก็ยินยอมไป แต่หัวใจของเรามันไม่เป็นไป

ตามนั้น มันไม่เป็นไปตามความเขินยอนนั้น มันมีไฟสุ่มซ่อนอยู่ในใจ มันมีความเผาไหม้อยู่ในหัวใจ
นี่ท่านไม่เอา ท่านไม่เอา

นี่มันรื้อคั่นมา เวลาเข้าไปสู่ข้อมูลเดิม บุพเพนิวาสานุสติญาณนี้ข้อมูลเดิม ข้อมูลเดิมเพราะ
อะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ ยังไม่ตรัสรู้ขึ้นมา เวลาจิตสงบเข้ามา
ข้อมูลเดิม เพราะไม่มีการกระทำ

แล้วเราสบาย ๆ ไม่ต้องทำอะไรกันเลย มันก็เข้าไปสู่กิเลสใจ เข้าไปสู่ข้อมูลเดิมของหัวใจ
นั่น เข้าไปสู่ภวาสวะ เข้าไปสู่ภพ เข้าไปสู่ฐานที่ตั้ง เข้าไปสู่พลังงานที่มันส่งออกมา...แก่นั่นเอง พอ
สบาย ๆ ไม่ทำอะไรเลย มันจะสะดวกสบายไปได้อย่างไรละ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิชา ๓ ทำไว้แล้ว เห็นไหม เวลาจิตสงบเข้ามา เวลาถึง
กลับมาแล้วนี่จุตูปปาตญาณ มันก็ยังออกไปอีก ออกไปเห็นใหม่ ถ้าไม่มีการแก้ไข ไม่มีความปรับ
สมดุลของมันด้วยมรรคญาณ ความปรับสมดุลของมันด้วยธรรมที่เกิดขึ้นในผู้ที่ปฏิบัติ

เพราะตอนนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้เกิด เจ้าชายสิทธัตถะยังไม่ได้
บรรลุนิพพานเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครจะสอนละ ใครจะสอน ใครจะบอก...ก็หัวปัก
หัวป้า พยายามค้นคว้ากัน ไปเอาเอง เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยังไม่มีการสอน

จุตูปปาตญาณเพราะอะไร เพราะทำคุณงามความดีขนาดไหน นี่แรงขั้วมันมี เพราะกันบั้ง
ตัวภวาสวะ ตัวภพ ตัวสถานที่เกิดมันสมบูรณ์ของมัน ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดบนนั้น สิ่งปลูกสร้างทุก
อย่างเกิดบนแผ่นดิน ทำดีทำชั่วทั้งหมดเกิดบนภวาสวะ เกิดบนฐานที่ตั้ง เกิดปฏิสนธิจิต เกิดจากที่
ตรงนี้ เกิดที่ปฏิสนธิจิตมันเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์นี่มันเป็นผล เป็นวิบาก เป็นสิ่งที่ได้ผลมา
แต่กรรมที่เกิดจากจิตที่มันหมุนไป อันนั้นไม่มีใครไปรู้ไปเห็นมัน

เวลาสงบเข้ามานี่ยังไม่เข้าอริยสังขยานะ ยังไม่ได้เข้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเลยนะ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปฏิบัติด้วยจิตขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยจิตของปุถุชน ด้วยจิตของมนุษย์ทุก ๆ คน มันต้องเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้
ทั้งนั้น แต่มันเป็นอย่างนี้เพราะเราอ่อนแอ เราถึงเหลวไหล เราถึงหลงไหลไป

ปฏิบัติธรรมก็เข้าสปากันนะ “โธ้ย ! ติดแอร์นะ เข้าห้องกระจก โธ้ย ! สบาย ปฏิบัติสบาย ๆ
ดีกว่า มาทุกข์มายากทำไม”

ทุกข์ยากก็ทุกข์ยากเพื่อตัดแปลงกิเลส สบายขึ้นมา สบายก็เพื่อบำรุงกิเลส สบายขึ้นมาอีก เพื่อให้กิเลสมันนอนใจอยู่ในหัวใจนั้น

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ บุพเพนิวาสานุสติ-ญาณ จุตูปปาตญาณ มันไม่ใช่ มันไม่ใช่ มันยังไม่ใช่มรรค ดึงกลับมา พอเป็นปัจจุบัน เห็นใหม่ ปัจจุบันมันไม่ส่งไปอดีต และอนาคต เวลาส่งไปอดีตอนาคตนี้มันส่งออก มันส่งไปตามพลังงาน

ถ้าใครมีคุณสมบัติ จิตที่มีคุณสมบัติถ้าใครสร้างคุณงามความดีมา ใครสร้างพลังงานมานี้ ผู้ที่ปฏิบัติ แม้แต่ฤทธิชีไพร กภาพเทวิลก็ระลึกอดีตชาติได้ สองชาติ สามชาติ สิบชาติ ร้อยชาติ พันชาติ แสนชาติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีต้นไม่มีปลาย กำหนดไม่ได้ว่าจะกี่ชาติ มันไปได้เต็มทีเพราะว่าสร้างบุญญาธิการมามาก แต่ผู้ที่ปฏิบัตินะ ถ้ามีอำนาจวาสนาน้อยก็ได้ชาติสองชาติ บางคนก็ได้เล็ก ๆ น้อย ๆ บางทีเราระลึกไม่ได้ แล้วระลึกมาทำไมล่ะ

ถ้าระลึก เราคิดถึงเมื่อวาน เมื่อวานทำอะไรแล้วเสียใจใหม่ เมื่อวานทำอะไรผิดพลาดไป แล้วเสียใจใหม่ วันนี้จะทำอะไรต่อไป ระลึกอดีตชาติไปก็เมื่อวานนี้ก็ชาติที่แล้วเราทำอะไรมาล่ะ แล้วระลึกไปทำไม

แต่ในปัจจุบันนี้เรามีคุณงามความดีขนาดไหน คุณที่ปัจจุบันนี้เราหูตาสว่าง หูตาสว่างเพราะเราเกิดมา เห็นใหม่ เกิดมาต้องให้มีความเข้มแข็งนะ เวลาศรัทธามีความเชื่อแล้วให้มันเข้มแข็งไว้ เวลาปฏิบัติขึ้นมา เริ่มต้นปฏิบัติ เริ่มต้นจะเอาจริงเอาจัง พอมาเจออุปสรรค “เฮ้อ ! ไม่ไหว ไปอย่างนั่นดีกว่า”...จะเข้าสปาไป จะไปสบาย ๆ นะ

แต่เวลาลำบากขึ้นมาแล้วท้อถอย ขนาดลำบากมันยังไม่ได้ แล้วไปสบาย ๆ มันจะได้อะไรล่ะ ถ้ามันลำบากขนาดนี้ ทำขนาดนี้ เราทำขนาดนี้มันยังไม่ได้ผล เขาบอกว่า “นี่เป็นอัครกิลมถานุโยค เป็นความหลงผิด”

หลงผิดที่ไหน ถ้าหลงผิด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมฐาน ๔๐ ห้อง บอกไว้ทำไม “พุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ มรณานุสติ” นี่บอกไว้ทำไม หลงผิดไปนี่ใครหลงผิด กิเลสหลงผิดหรือพระพุทธเจ้าหลงผิด ถ้าพระพุทธเจ้าหลงผิด เราเองหลงผิด แล้วเราจะออกไปนอกทางเห็นใหม่

แต่ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ของเราขึ้นมา...องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อดีตอนาคตนี้ ไม่ใช่ อดีตอนาคต เร็วขนาดนั้นนะ ความเร็วของจิต จิตเร็วกว่าแสง ความคิดมนุษย์นี้เร็วมาก แล้ว ถ้าจิตมันละเอียดเข้าไปมันจะเร็วของมันมาก

ฉะนั้นเวลาฝัน เวลาเข้านิมิต คิดอะไรปั๊บมันจะ พับ ! พับ ! พับ ! เสร็จเลย แต่ถ้ามันเป็นเรื่อง วัตถุ กว่าจะทำเสร็จไม่รู้กี่ปีก็เดือน แต่ความจริงในหัวใจจะนึกอย่างไรก็ได้

นี่ไง ที่ว่าทิพย์ ๆ ๆ ไร ทำแล้วเป็นทิพย์ ทุกอย่างเป็นทิพย์ เป็นทิพย์เพราะมันเป็นวิญญานาหาร ผัสสาหาร สิ่งต่าง ๆ ที่เทวดา อินทร์ พรหมเขาอยู่ เขาคำรงชีวิตของเขาอย่างไร การดำรงชีวิต ต้องมีอาหารนะ การดำรงชีวิตอยู่ ไม่มีอาหาร ชีวิตจะอยู่ได้อย่างไร ชีวิตจะอยู่ได้เพราะมันต้องมี อะไรจุนเจือให้ชีวิตนี้อยู่รอดได้ สิ่งที่อารมณ์ความรู้สึก จิตนี้มันกินวิญญานาหาร กินอารมณ์ ความรู้สึกเป็นอาหาร อาหารอย่างนี้ถ้ามันกินแล้วมันเร็วของมัน มันเสพของมัน

ถ้ามีมรรคญาณเข้าไป มีการกระทำ นี่ไง ร่างกายของมนุษย์มันยังปรับสมดุลอยู่ในที่สูงที่ต่ำ จิตใจของคนมันปรับสมดุลจากปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน ปรับสมดุลจากว่าควบคุมตัวเองไม่ได้จน เป็นควบคุมตัวเองได้ แล้วมันเกิดปัญญา เกิดมรรคญาณ

เฮอริเคน เวลาพายุมันทำลายล้างไปหมด นี่มรรคญาณมันไม่ทำร้ายใคร มันทำร้ายแต่กิเลส ตัณหาความทะยานอยากในหัวใจ มันจะกวาดกิเลสออกจากภวาสวะ ออกจากภพ เป็นชั้นเป็นตอน เข้าไป เป็นโศคาบัน เป็นสภิกทา เป็นอนาคา จนถึงที่สุด

ในเมื่อมีแผ่นดินอยู่ มีที่ตั้งอยู่ มันต้องมีการเกิด เกิดบนพรหมนี้ถ้าไม่มีสิ่งใดเลยก็เกิด “จิต เดิมแท้ที่ส่องใส” ส่องใสนี้แหละมันจะไปเกิด แล้วมันต้องทำลาย เห็นไหม คูณถ้ามันไม่มีแผ่นดิน ไม่มีสิ่งใดเลย พายุมันจะพัดไปหาใคร พายุมันจะพัดเข้าไปหาใคร สิ่งต่าง ๆ ที่มันเกิดขึ้นอย่างนี้มัน เป็นความจริงของมัน

ถ้าความจริงของมันนะ เรากระทำของเรา เราทำเพื่อสู่ความจริง ถ้าเราจะเอาความจริง มัน จะทุกข์มันจะยาก มันจะลำบาก เรามีครูมีอาจารย์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะรื้อสัตว์ ขนสัตว์ ปรารถนามานะ นี่พ่อแม่ก็เลี้ยงดูมา พ่อแม่ก็พยายามจะแก้ไขมา

แต่ “พ่อแม่ครูจารย์” เวลาท่านเป็นทั้งพ่อ ทั้งแม่ ทั้งครู ทั้งอาจารย์ เห็นไหม องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าอยากจะรื้อสัตว์ขนสัตว์ คนที่จะรื้อสัตว์ขนสัตว์นี้มีจิตใจที่เมตตา คุณความเมตตา

ของพ่อของแม่ดี คุณความเมตตาของครูบาอาจารย์ดี ท่านอยากหรือสัตว์ชนสัตว์ ท่านอยากจะอุ้มเราไปเลยนะ แต่มันอุ้มไปอย่างไรล่ะ มันจะเอาอะไรอุ้มไปล่ะ

สิ่งที่จะหรือสัตว์ชนสัตว์นี้มีความเมตตาขนาดนั้น มีความตั้งใจ มีความปรารถนาขนาดนั้น ถ้ามีสิ่งใดที่สมควรปรารถนาแล้วมันเรียบง่าย ที่มันเป็นไปได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกหมดแล้ว ไม่ต้องมีใครมาบอกหรอก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

เวลาใครจะอ้างนะ พระไตรปิฎกเคยมีอยู่ แล้วมันเลื่อนรางไป นี่มารื้อค้นใหม่ ถ้าพระพุทธเจ้าบอกแล้วมันก็ชัดเจนอยู่นั้น ตัวเองจะพูดอะไรก็กลัวเขาจะไม่เชื่อถือ ก็อ้างพระพุทธเจ้า พออ้างพระพุทธเจ้าไป แล้วพอปฏิบัติไปก็ว่าลำบากลำบาก

เดี๋ยวนี้สพามันกำลังมาใหญ่ แล้วปฏิบัตินี้ปฏิบัติแบบสพากัน สบาย.. สบาย.. สบาย ๆ แปะไอ้เบิร์ด ไอ้เบิร์ดมันร้องสพายดีกว่าอีก แล้วมันได้ตั้งค้ำด้วย

เราอย่าเอาชีวิตเราไปให้คนอื่นบู๊บู๊ยำ เราเป็นเจ้าของชีวิตนะ เรามีสติปัญญา ฉะนั้นนี่เป็นของเรา เรามีปัญญา เราเป็นลูกศิษย์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราต้องรักษาชีวิตเรา รักษาสิทธิของเรา สิทธิที่เราจะประพฤติปฏิบัติ สิทธิที่เราจะบรรลุนิพพาน สิทธิที่เราจะมีความสุขของเรา เราต้องรักษาของเรา ปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของเรา เอวัง